

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei

Pe 6 luni . . . . . 16 >

Pe 3 luni . . . . . 8 >

Studentii plătesc pe jumătate.

Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

No. 36, STRADA COLȚEI, No. 36

Un număr vechi 2 Lei.

AVIS

Cu începere de astăzi, în tot timpul vacanței, până la 1 Septembrie a. c., ziarul va apare regulat la fie-care două săptămâni, Duminică, în formatul și cu materiile obicnuite.

Direcțiunea.

SUMAR:

Codice Civil : Nulitățile juridice de d-nul P. Borș.

Procesul societății de aprovizionare al armatei imperiale active ruse din anul 1878, de d-nul P. Borș. (urmare).

Codul comercial : Despre faliment (urmare 48) de d. C. N. Tonneanu.

Jurisprudența Română :

Curtea de Casație secția I : Zaharia Simu cesionarul drepturilor lui Jaques Bruner, cu Colonel Gr. Sturdza, I. E. Garfunkel, C. Unter, & Comp., Zisu Kaufman și Epitropia așezămintelor Sfântului Spiridon din Iași.

Idem : Costache Tănăsescu cu Eforia Spitalelor civile din București.

Curtea de Casație secția II : Recursul făcut de D-1 Procuror General al Curții Apel Iași în procesul de bancrută simplă imputat falitului Herș Leib Feldman.

CODICE CIVIL

NULITĂȚILE JURIDICE

Materia nulităților juridice este una din cele mai importante și mai grele în știința dreptului. Legile sunt făcute ca să mențină o armonie rațională în raporturile libertății esterne a oamenilor. Neobservarea și violarea lor aduc după sine consecințe dăunătoare. Pentru a restabili răul făcut și a despăgubi de prejudiciile cauzate, necesitatea impune o sancțiune juridică. Această sancțiune consistă în nulitatea actului făcut în contra prescripțiilor legii, în restabilirea dreptului violat și în despăgubirea daunelor.

Nu însă ori-ce act făcut în contra prescripțiilor dreptului devine inevitabil nul, adică incapabil de a produce drepturi și obligațiuni juridice valide. Preceptul dreptului roman «*quidquid contra legem fit, pro infecto habendum*», nu trebuie, nici poate să-l reținem în un mod atât de absolut. În practică se știe că adese-ori dăm peste acte, cari de și proibite prin lege, totuși odată fiind făcute n'ai putea să le anulezi, pentru că ai face mai mare rău. Opunem acelei regule un alt precept : *factum infectum fieri nequit*. Așa de ex. legea civilă oprește pe femeia despărțită a trece în altă căsătorie de cât după zece luni de la desfacerea ei (art. 210 și 278 c. c.). Să știe scopul legiuitorului când a pus această prescripțiune; dară cine nu știe, că dacă femeia ar viola acea prescripțiune și ea s'ar căsători mai înainte de împlinirea celor zece luni, că nimenea nu ar putea declara nulitatea căsătoriei de a doua. Alte ori înfrângerile ce se fac sunt de așa puțină însemnătate, în cât rațiunea și echitatea ne consiliază a nu le reprima cu nulitatea actelor, mulțumindu-ne cu aplicarea unei simple amenzi, p. e. avem atâtea casuri în legea timbrului. Deci să opunem cu drept cuvânt principiului *quidquid contra legem fit pro infecto habendum* un alt principiu *plurima facta tenent quae nondum facta vetantur*. Alt-ceva este, când legea pronunță expres nulitatea. În atare cas, actul făcut în contra prescripțiilor legii nu poate să producă efecte juridice, și judecătorul n'are dreptul să se refuze în a declara nulitatea. Când legea tace, misiunea judecătorului este de a cerceta voința presuptă a legiuitorului, și să pronunțe după convingerea ce'și formează din asemenea esaminare. Ast-fel el nu va trebui să pronunțe nulitatea actului ilicit, dacă legea se limitează a prescrie numai o sancțiune penală,

saŭ o restabilire a dreptului isolat, saŭ o indemnizare de daune; saŭ când nulitatea nu se cere de persoana în favoarea cui legea a atribuit-o, fiind vorba de interese private; și în fine dacă se vede, că în o materie intențiunea legiuitorului n'a fost să considere ca nul actul făcut în contra dispozițiunilor legii.

O distincțiune trebuie să facem în privința actelor nule, și care este de cea mai mare însemnătate în jurisprudență. Vom dice cu D-1 Bigot-Préamaneu din espunerea sa de motive: că nu trebuie să confundăm, în esaminarea ce facem actelor a căror nulitate se atacă, condițiunile constitutive existenței lor cu condițiunile necesarii validității lor; adică că este o diferență capitală între prescripțiunile art. 961 din cod. civ. și cele ale art. 948 c. c. În primul cas, lipsa unei condițiuni face că actul este *nul, inesistent*; iară în cazul al doilea, actul devine numai *anulabil, rescindibil*. Se consideră ca *inesistent* acel act, care în lipsa unui element constitutiv nici n'a putut vre odată să înceapă de a esista. Se dice *anulabile* acel act care în adevăr a început să esiste, dar care în lipsa oare-cărei condițiuni necesarie pentru eficacitatea sa juridică poate să fie atacat saŭ anulat. Așa d. ex. este *nulă și inesistentă* convențiunea încheiată cu un copil lipsit încă de usul rațiunei, pentru că consimțimentul este o condițiune *sine qua non* pentru formarea oricărei convențiuni. Și vice-versa devine numai *anulabile* înstrăinarea unui imobil făcută de femeia măritată fără învoirea bărbatului saŭ autorizarea justiției; fiind-că actul, de altminteri conform cu principiile raționale ale științei, a început să esiste, dară poate fi atacat din lipsa unei condițiuni cerute de legea civilă pentru validitatea lui.

Distincțiunea ce facem nu este numai teoretică. Actul nul, căruia îi lipsește condițiunile esențiale existenței sale, n'a început nici odată să esiste; și de aceea nu poate fi confirmat nici expres nici tacit de un alt act valid, și chiar nici de prescripțiune: *quod nullum est nullum producit effectum; quod nullum est confirmari nequit*. Cea ce este nul, nu se poate distruge; și misiunea judecătorului, când este să esamineze atari acte nule, se va mărgini pur și simplu în a declara: că actul nu esistă și nu a esistat nici odată. Din contră când judecătorul dă peste acte anulabile, fiind că atari acte esist juridic și sunt numai viciate, un act de confirmare saŭ ratificare făcut pentru a-i șterge viciul, îl poate valida și întări. Numai pentru actele anulabile sunt create acțiunile în nulitate saŭ rescindere, nici cum și pentru actele nule. Când în privința acestor din urmă, judecătorii își permit a obliga pe părți a face acțiune în nulitate, ei săvârșesc un esces de putere. Un exemplu ne va lumina. Să presupunem un proces de revindicare între

a, b și c cu *d* pentru împresurarea de hotare. Cei d'antăiu perd cauza la tribunal, și fac apel în contra sentinței primei instanțe. Asupra apelului apelanții *b și c* fac cu *d* un act de pace (transacțiune) *in nome proprio* cât și ca procuratori ai lui *a* în baza procurei legalizată de comuna cutare. Să notăm însă că *a* prin procura dată lui *b și c* îl autoriză numai să-l repesinte și să-l apere în apelul dinaintea Curții de Apel, nici cum și de a transige. Totuși *b și c* reușesc a surprinde buna credință a Curții de Apel care, fără a esamina puterile date acelor procuratori, saŭ verificându-le greșit, decide închiderea dosarului conf. art. 260 proc. civ. pe baza actului de pace prezentat de *b, c și d* și a menționatei procure, în virtutea căror aceea Curte a fost sesisată de disele părți. După scurt timp *a* află de *matrapaslicul* făcut, ca să ne exprimăm cu epitetul impropriu dar sincer al faptelor urmate, și el cere redeschiderea dosarului și sorocirea judecăței apelului. Quid? Ce va trebui Curtea să facă? Să trimeată pe *a* ca să pornească o acțiune pe calea principală de anulare conf. art. 1712 c. civ., considerând transacțiunea și hotărârea de espedient ca având o existență juridică și față de *a*; saŭ din contră, rolul Curții va fi pur și simplu a verifica lipsa puterilor dată lui *b și c* de a transige, prin urmare verificând și constatând că actul este nul și inesistent, să declare inadmisibilă desistarea făcută, dosarul deschis și să dea apelantului *a* cuvântul în desvoltarea apelului? De sigur că soluțiunea din urmă este cea adevărată, și ea nu face nici obiect de controversă între autori. Unanimitatea jurisconsultilor susțin: că mandatarul nu se consideră ca reprezentând pe mandante, de cât când se mărginește esact în limitele și condițiunile mandatului său. Dacă el le înfrânge, încetează de a-l representa, și actele făcute de el chiar în numele mandantului nu pot mai mult a fi opozabile acestui din urmă, întocmai cum ar fi actele consimțite de un terțiu străin. Mandatarul în fapt nu ține puterile sale de cât din convențiune, cu osebite de tutorul care le ține de la lege. Nu încapă loc din partea mandantului la nici o acțiune de nulitate saŭ de rescindere nici la prescripțiune decenală (v. și Laurent v. 28).

Ne place a crede că instanțele noastre judecătorești vor aplica tot-d'auna asemenea principii și regule juridice, făcând această importantă distincțiune între actele nule și actele anulabile, și vor cruța părților calea costisitoare, obositoare, și de altminteri ilegală de a le trimete pe calea principală a acțiunei în nulitate, în casurile când este vorba de acte nule și inesistente.

PROCESUL ¹⁾

SOCIETĂȚII DE APROVISIONARE

AL

armatei imperiale active ruse din anul 1878.

(Urmare)

Domnule Președinte,

Nici odată această companie n'a fost privită la noi în țeară ca o societate comercială, și drept probă estragem următoarele din certificatul Ministerului de externe din 3 August 1878: «din actele oficiale aflate în arhiva ministerului de externe rezultă că societatea de aprovizionare a armatei imperiale ruse compusă din D-nii Greger, Horwitz și Cohan, a fost încă de la stabilirea ei în «România asimilată, în cea-ce privesce drepturile și obligațiunile ei, cu intențența rusă, că sus numiții au fost «agenți ai guvernului imperial.» Eată dar probat că societarii nu erau comisionari comerciali; ci «agenți delegați» ai intențenței militare ruse, adică nisce prepuși «comisionați» cu un mandat salariat. Lucru care de altmintea nu este necunoscut în știința dreptului, că după cum pot fi mandatarii comerciali, tot așa pot fi comisionari civili.

Adese-orî nasc împrejurări extraordinari, când un guvern, spre a ușura miseria populațiunei, debitează produse. De și aceste acquisițiuni se fac cu intențiunea de revindere, ba chiar se și revind cu un preț mai urcat, totuși întru cât ele sunt motivate prin «interes public,» și întru cât se pot dice ca făcute pentru nevoile guvernului, nimeni nu s'a avisat a vedea o speculațiune în asemenea acte. Cu cât mai virtos ne este permis, fără a comite o eresie juridică sau o gravă eroare de fapt, de a qualifica comerciali operațiunile ce intențența rusă făcea prin intermediul societăței de aprovizionare. Să lăsăm puțin cuvîntul ilustrului «Pardessus» (v. 1 pag. 12 și 22), care dice: «Il pourrait même arriver que l'achat d'une chose fait avec intention de la vendre ne dut pas être considéré comme acte de commerce, și l'intérêt public l'avait motivé. Tel est le cas, où l'État, une ville, par précaution contre la disette, achètent du blé qu'ils se proposent de débiter, et que, dans le fait, ils vendent quelquefois plus cher qu'il ne leur a coûté. Il importe de remarquer qu'on ne rangerait pas au nombre des entreprises de fournitures les actes des commis, facteurs ou semblables préposés, qui achètent pour compte et par ordre de leurs maîtres, car ils n'achètent pas pour revendre à ceux-ci; ce sont les maîtres qui achètent par leur entremise. C'est ce qui peut servir à décider les contestations assez fréquentes sur la qualité des engagements pris par ceux qui font des achats pour leur gouvernement: Si les acheteurs sont des préposés commissionnés par lui ou par une administration qu'il a créée, leurs achats ne sont point actes de commerce, car ils n'achètent point pour fournir; c'est le gouvernement qui achète par eux, et le gouvernement n'est présumé ache-

ter que pour ses besoins. Il n'en est pas de même, și ces acheteurs se sont engagés envers le gouvernement à faire les fournitures pour des prix convenus: au lieu d'être agents, ils sont vraiment entrepreneurs, puisqu'ils revendent au gouvernement ce qu'ils ont acheté des particuliers.» D. «Pardessus» când scria aceste linii, pare că să gândea la cazul nostru: atât de bine să potrivească cazul ce face obiectul discuțiunilor de astă-đi, cu principiile sus enunciate! După ce în de ajuns am demonstrat necomercialitatea actelor societăței de aprovizionare, ne place a crede că vom dovedi și sub raportul formei contractului, pentru ce nu se cuvine a o numi societate comercială «colectivă» și nici în «participațiune» și pentru ce nu trebuia, nici putea fi declarată falită.

Societățile comerciale produc raporturi mai multe și reiterate, având consecințe mai grave de cât societățile civile. Afară de cele în participațiune, toate celelalte forme sã o persoană «fictivă, morală, colectivă, indivisibilă» în fine o «abstracțiune» care au drepturi și obligațiuni distincte de acele a membrilor ce le compun. Legea comercială cere la constituirea lor îndeplinirea unor formalități indispensabile, care lipsesc societăților civile și celor comerciale în participațiune. Pentru ca publicul să aibă cunoștința de clausele contractului social, și ca societatea să nu și vadă operațiunile împedicate prin necesitatea de a produce în tot momentul actul asociațiunei: Legea comercială impune asociațiilor îndatorirea să «publice» extractul social. Legile tutulor statelor pretind îndeplinirea atator formalități (v. C. Com. al Spaniei, art. 22, 26, 31, 290, și 292; C. Com. al Portugalii, art. 598 și 602; C. Com. de Baden, art. 42 și 49; C. Com. al Italiei, art. 51, 52, 53, 55 și 56; C. Com. al Franciei, art. 42, 43, 45 și 46; C. Com. al Austriei, art. 1179 și 1214; Cod. General al Prusiei, part 2, tit. 8. § § 918, 619, 627, 628 658, et. sequen: cod. al Angliei v. Smith p. 28 și 29)

Contractul societăței de aprovizionare încheiat la Chișineu cu intențența rusă, este tot-o-dată și al membrii asociațiunei; căci în clausele sale găsim regulate quotele fie-căruia asupra comisionului de deice la sută, și garanția ce fie-care pune. Un alt contract nici nu s'a făcut de părți: fiind ast-fel, după opiniunea unora, și după art. 2 aliniatul III din cod. nostru civile, vom trebui să recurgem la «legile comerciale ruse,» pentru a vedea care sunt formele esteriori de publicitate și care sunt consecințele ce atrag după sine ne observarea acelor formalități. Eacă ce găsim în partea VI a cod. Com. rus la art. 766: «o asociațiune comercială nu pôte fi deschisă, și nu pôte obține calitate, nici comercială nici civilă, dacă contractul societăței nu s'a depus la tribunalul comercial, și dacă nu s'a făcut o circulară imprimată către comercianți. Eară art. 771 pune ca sancțiune: «o asociațiune deschisă, fără îndeplinirea formalităților de mai sus, este nulă și neavenită.» — Domnilor judecători, contractul este la noi, vi'l înfățișăm, și D-vastră veți vedea că nici una din aceste forme nu s'a îndeplinit. Cum dar veți mai putea intitula, în fața acestor texte pozitive de legi, societatea de aprovizionare, ca comercială colectivă? Questiunea, cred, nici face vre-o îndoială.

1) Veđi Curierul Judiciar No. 24.

Domnule Președinte,

Noi și în acest caz înțelegem după principiile deja dezvoltate, că trebuie să avem în privire tot «legile române,» adică legea locului, unde obligațiunile acestei societăți urmau să-și aibă esecutiunea lor. Vom susține cu D. Foelix că: «Les formalités concernant la publicité des actes de société sont régies, par la loi du lieu où se trouve le siège de la société. C'est dans ce lieu que les lois exigent l'accomplissement des mêmes formalités; c'est dans ce lieu que les associés ont conclu leurs conventions entre eux et avec des tiers, ou qu'ils doivent être censés les avoir conclues; c'est aussi dans ce lieu qu'ils sont tenus d'exécuter ces obligations. De là il suit qu'il suffit, que les formalités prescrites pour la publicité de l'acte de société dans le lieu du siège de la société aient été remplies.» Legea noastră comercială (art. 41) prescrie «transcrierea» extractului de pe actul social în registrele tribunalului, «affigerea» lui în sala ședințelor și «publicațiunea» în Monitorul oficial. Nici una din aceste forme nu s'a făcut la noi, precum vă este bine cunoscut. Cum dară este posibilă a recunoște în societatea de aprovizionare, nerevestită de acele forme, o persoană morală și juridică, și pusă ast-fel în stare de faliment? Ați dori părțile care sunt libere să stipuleze multe în actul lor social, fi-vor ele libere să-și deroge unor formalități care privesc «ordinea politică?» Art. 42 a Cod. Com. pune ca sancțiune, «nulitatea» actului de societate. El este redactat în sensul art. 2 și 6 a ordonanței franceze din 1673 și a art. 52 din Cod. Com. a Piemontului din 1842. Cu alte cuvinte o societate colectivă care nu-și are îndeplinite formele cerute de lege, se consideră «nulă în viitor,» nu numai în privința interesăților (precum pare a fi după noua lege comercială franceză), ci și în privința chiar a asociațiilor. Un lucru însă rămâne nevățamat prin anularea actului social: drepturile și creanțele terțelor persoane cari urmăresc bunurile personale ale membrilor ce compun această societate de fapt.

În numele creditorilor societății de aprovizionare cer ca tribunalul prin hotărârea ce va da, să constate că într-o dată lipsese formele publicității, și societatea nu formă o ființă morală, și prin urmare ca «simplă societate de fapt» nu poate fi declarată falită. Mai mult încă, ea nu a figurat în nici un act «sub o rațiune socială,» precum se cere pentru societățile de «persoane, de credit,» cum sunt societățile colective (art. 21 Cod. Com.). Nici o dată nu a contractat sau semnat în vre-un act «Greger, Horwitz et Co;» ci tot de-una cu titlul «societatea de aprovizionare a armatei active rusă,» era în josul actelor «representatului societății: N. Horwitz.»—Atunci, dacă firma socială lipsese, dacă publicitatea actului social lipsese: unde găsește cine-va caracterele unei societăți colective? Societatea de aprovizionare nu rămâne de cât o «asociațiune de fapt,» și asemenea asociațiunii nu se declară falite. Vom termina și asupra acestui punct cu D. «Massé» (droit comercial, t. II, pag. 350), cerând ridicarea falimentului. D. «Massé» dice: «Une société qui n'a pas été publiée conformément à la loi, et qui ne constitue qu'une société de fait, peut-elle être déclarée de faillite? La négative paraît certaine: une société non publiée ne con-

stitue pas une personne morale, et par conséquent ne représente pas un être collectif, qui puisse être déclarée en état de faillite. Chacun des associés, considéré comme débiteur individuel, peut sans doute, s'il se trouve en état de cessation de paiements, être déclaré en état de faillite; mais la société de fait, ou plutôt la communauté d'intérêts qui a existé entre eux ne pouvant pas être mise en faillite, la faillite de l'un des associés ou communistes n'entraînera jamais de plein droit la faillite des autres. v. arrêt de la Cour de Cassation du 14 août 1863.»

(Va urma)

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor streine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

(Urmare 48 *)

Despre Faliment

244.—Acest alineat ultim de sub art. 722, admițând aceeași presumpțiune de fraudă pentru actele, plățile și înstreinările făcute în cele 10 zile anterioare declarațiunii de faliment «*chiar în lipsa punctelor extreme sus enunciate*» ar putea să dea naștere la o interpretațiune care să aibă de elect a nu admite proba contra presumpțiunii de fraudă pentru aceste acte. S'ar putea dice că ultimile cuvinte denotă că presumpțiunea este *juris et de jure*, declarând-o adică subsistentă chiar în lipsa punctelor extreme de la No. 1, 2, 3 și 4 anterioare acestui alineat. Însă, doctrina și jurisprudența s'a pronunțat cu totul din contra unei asemenea interpretații, pentru motivele următoare:

Legea a distins foarte bine actele făcute de falit cari sunt nule de drept (art. 720), de acelea cari pot fi numai anulabile pentru presumpțiunea de fraudă (art. 722). Legiuitorul italian n'a mai menținut presumpțiunea de fraudă ce există în art. 555 codicele anterior, din 1865. — Litera articolului 722, confrontarea diferitelor sale dispozițiuni, și toată economia lui, nu lasă nici un dubiu că presumpțiunea de fraudă pe care o stabilește — și pentru toate actele fără distincțiune și cu punctele extreme acolo specificate — este numai *juris*, și poate fi distrusă prin proba contrară. Ast-fel nu se poate face de sigur o obiecțiune asupra acestui punct față cu actele posterioare încetării de plăți prevăzute la No. 1, 2, 3 și 4 art. 722, din momentul ce înr-insul este prevăzută în mod explicit că nulitatea lor, pentru fraudă presumată, nu se poate pronunța față cu masa creditorilor, de cât în lipsă de probă contrară. — Dacă apoi, în ultimul alineat, imediat următor celor 4 numere din acel articol, care privește la acte întâmplătoare nu numai în urma datei încetării plăților, ci chiar în cele 10 zile anterioare declarației de faliment, se adaugă că și pentru ele *această presumpțiune va avea loc*, este complet evident că cu aceasta legea a voit să estindă și la aceste acte aceeași presumpțiune de fraudă *juris tantum*, despre care s'a vorbit mai sus. — Nu se poate să nu recunoaștem că asemenea acte săvârșite într-un timp așa de apropiat cu declarațiunea de faliment, agravează legitima suspiciune și face mai adevărată presumpțiunea că au fost

*) Vezi Curierul Judiciar No. 24.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 30 Mai 1894

Președinția d-lui Gr. Lahovari, Președinte

Zaharia Simu cesionarul drepturilor lui Jaques Bruner, cu Colonel Gr. Sturdza, I. E. Garfunkel, C. Unter et Comp., Zisu Cauffman și Epitropia așezămintelor Sfântului Spiridon din Iași.

Subrogațiune.—Când subrogațiunea are loc de plin drept.

Contract de arendare.—Privilegiu; Când creanța proprietarului pentru arendă este privilegiată și pentru ce termen Dacă privilegiul proprietarului se întinde și asupra deficitului ce ar rezulta din rearendarea, în comptul vechiului arendaș, cu un preț mai mic.

Creditor.—Dacă creditorul poate lua toate garanțiile necesarii pentru garantarea creanței sale.

(Art. 1108 al. I și 1730 N. 1 din codul civil).

1) Subrogațiunea se face de drept în folosul aceluia care fiind el însuși creditor, plătește cu banii săi altui creditor ce are preferință.

2) Când contractul de închiriere sau de arendare este autentic sau are dată certă, proprietarul are privilegiu pentru totă chiria sau arenda pe anul corent și pe tot timpul ce curge până la expirarea contractului, și acest privilegiu al proprietarului se întinde și asupra deficitului ce ar rezulta, când resiliindu-se contractul de arendare, s'ar arenda imobilul în comptul fostului arendaș cu un preț de arendă mai mic.

3) Un creditor este în drept să ia toate garanțiile ce crede necesarii pentru garantarea creanței sale

Decisiunea 189/94.—Respins ca neîntemeiat recursul făcut de Zaharia Simu, cesionarul drepturilor lui Jaques Bruner, contra decisiunii curții de Apel din Galați, secția II cu No. 8/93 în proces cu Colonel Gr. Sturdza, I. E. Garfunkel, C. Unter et Comp., Zisu Cauffman și Epitropia așezămintelor Sfântului Spiridon din Iași.

S'a citit raportul făcut în cauza de D-nul consilier G. Liciu.

S'au ascultat: D-nul P. Bors, avocatul recurentului Zaharia Simu, cesionarul drepturilor lui Jaques Bruner, în dezvoltarea motivelor de casare, și D-nul D. Giani avocatul intimatului epitropiei așezămintelor S-tului Spiridon din Iași, în combateri, în lipsa intimatilor Colonel Gr. Sturdza, I. E. Gurfunkel, C. Unter Comp. și Zisu Cauffman.

Curtea deliberând.

Asupra primului motiv de casare:

«Exces de putere și denaturarea actelor.

«Curtea de Galați mă privează de beneficiul subrogațiunii legale, ce am invocat pe motivul că: plata făcută de mine pentru Colonel Gr. Sturdza Epitropiei Sf. Spiridon nu s'ar fi făcut cu proprii mei bani, ci cu bani lui Sturdza.

«Insuși actul din obligațiunea din 12 Aprilie 1891, autentic, al debitorului meu Sturdza care este debitor și al Epitropiei, cum și recipisele cele șase sub No. 72, 73, 74, 75, și 76, având dată certă și emanate dela însuși adversarea mea Epitropie, demonstrează cu totul contrariu de cele ce stabilește onorabila Curte de apel, dovedindu-se pe deplin, că plata s'a făcut de mine și cu proprii mei bani:»

«Numai denaturând actele autentice și necontestate se ajunge prin exces de putere, ami-se înlătura mijlo-

făcute în fraudă creditorilor; însă pe cât este de rațională în aparență această presumpțiune în materie de vânzare comercială de imobile stipulată în cele 10 zile înaintea declarării de faliment, cu toate acestea poate în unele cazuri să fie dărâmată prin proba contrarie. De aceea legiuitorul și în cazul acestui alineat al art. 722, a voit să lase deschisă calea pentru a o distruge, stabilind o presumpțiune *juris tantum*, ear nici de cum *juris et de jure* și de aceea a declarat-o subsistentă chiar în lipsa punctelor extreme sus enunciate, adică a acelor cerute de dispozițiunile precedente ale aceluiași articol; cu aceasta n'a înțeles alt-ceva de cât să rețeară pentru acel cas cel puțin tot atâtea condițiuni, menținând însă natura sa de presumpțiune *juris tantum*.—Că este ast-fel mai rezultă și din lucrările preparatorii ale codicelui italian actual, după care am luat adlitteram această dispozițiune, de oare ce cu ocaziunea examinării art. 555 și 556 cod. ital. din 1865 se declară expres că «afară de actele a căror nulitate e pronunțată de drept, toate actele, plățile etc. făcute în fraudă creditorilor în orî ce epocă ar fi avut loc, trebuie să fie anulate după dispozițiunile art. 1235 (Român 975) Cod. civ.» și mai departe că «de oare ce acest articol, relativ la actele cu titlu oneros, proba fraudă din partea ambelor părți, e necesar a considera că în cas de faliment, natura intrinsecă a oare căror acte și epoca în care s'a întâmplat, trebuie să fie suficiente prin sine însuși a constitui o presumpțiune de fraudă, care însă trebuie să admită proba contrarie, pentru că aparența să nu vatâme substanței dreptului». Și dupe ce a ținut că sub acest punct de vedere trebuie să se socotească suspecte actele cu extremele specificate în acele 4 numere ale art. 709 (Român 722) se țin: «Uă ultimă categorie de fapte care se presum frauduloase chiar în absența extremelor supra enunciate, coperind toate actele întâmplăte în 10 zile precedente declarației falimentului; aceasta și găsește rațiunea sa de a fi în suspiciunea urgentă că iminența declarațiunei de faliment trebuie să exercite uă influență asupra actelor ce imediat o preved» (Veđi actele comisiunei din 1869 tornata 2 Februar 1872, verbele, 777) ¹⁾.

Tot as-fel este și cu presumpția de fraudă din art. 722 No. 4, care este *juris tantum* (No. 262) ²⁾. Că ceva mai mult această probă contrarie pentru actele de la No. 4 art. 709 (Român 722) poate să rezulte din chiar actele presupuse frauduloase, fără să recurgem la alte mijloace. Așa de exemplu, o instituțiune de credit care nu cu scop de câștig, ci îndeplinind misiunea sa, ajută pe comerciantul derangiat pentru ca să înconjoare poate falimentul nu se poate ținice că lucrează în fraudă, în sensul art. 709 (Rom. 722). Și curtea de casație este în drept a censura instanța de fond care voește să se pronunțe dacă proba contrarie poate să rezulte din chiar actele atacate, căci instanța de fond trebuie să indice cam ce probă ar voi, pentru a distruge presumpțiunea admisă de lege. ³⁾

(Va urma)

¹⁾ Curtea de apel Milano 23 Febr. 1891: F. It. 1891 pag. 887 pr. p.—Cas. Torino 23 April 1892: F. It. 1892 pag. 637 pr. p.

²⁾ Curtea de apel Bologna 1889: F. It. R. g. 1889, Voce Falimento, No. 79.

Curtea de apel Venezia 16 Septembre 1886: F. It. R. g. 1886, Voce Falimento, No. 56;—Cas. Torino 22 Decembre 1888: F. It. R. g. 1889, Voce Falimento, No. 106;—Cas. Napoli 6 Novembre 1889: F. It. R. g. 1889, Voce Falimento, No. 79.—Contra: Curtea de apel Venezia 15 Iuliu 1886: F. It. 1866 pag. 634 pr. p.

³⁾ Cas. Torino, 28 April 1889: F. It. R. g. 1889, Voce Falimento, No. 105;—Cas. Roma 17 Februar 1892 F. It. 1892 pag. 359 pr. p.

cul peremtoriu de apărare ce aveam în favoarea mea : subrogațiunea legală.

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului, se constată că, în anul 1891, urmărindu-se averea colonelului Gr. Sturdza, intimat în recurs, aflată pe moșia Rosiesci, din Județul Fălciu, și compusă din mobile și produse, s'a realizat suma de 43,430 lei 62 b.

Că această sumă trebuind a se împărți între mai mulți creditori ai numitului debitor, s'a făcut tabloul de distribuțiune în care s'a trecut Jaques Bruner, reprezentat azi prin recurentul Zaharia Simu, cesionarul drepturilor sale, ca creditor privilegiat cu următoarele sume.

1) Pentru cheltueli de urmărire și strângerea recoltei cu suma de lei 4833 și 85 bani și al 2) în comptul unei creanțe de 50000 lei numită obligațiune semnată de debitorul Sturdza, și autentificată de Trib. Covurlui la No. 613/91, cu suma de lei 38,596 și 77 bani restul sumei de împărțit din cea eșită la vânzarea averei debitorului deducându-se cheltuelile de urmărire, și de strângerea recoltei.

Că în contra acestui tabloă de distribuire întocmit de Judele comisar, s'a făcut contestațiune de Epitropia sfântului Spiridon proprietara moșiei Rosiesci a-rendată debitorului Sturdza, de I. E. Garfunkel, de C. Unter și Comp, și de Zisu Kaufman, toți creditori ai lui Sturdza, și intimați azi în recurs și escluși prin tabloă.

Că aceste contestațiuni fiind respinse de Tribunal, creditorii contestatori au făcut apel.

Că în apel, creditorul Jaques Bruner, trecut în tabloă ca privilegiat, a susținut că dânsul acuitând la Epitropie ratele arendei, datorite de arendașul Sturdza, cu bani ce Sturdza s'a recunoscut dator prin obligațiunea autentificată de Tribunalul Covurlui la No. 613/91 dânsul s'a subrogat, în baza art 1108, alin. 1 din cod civ. în dreptul și privilegiile creditoarei privilegiate, Epitropia în speță, proprietara moșiei ținută în arendă de debitorul comun Gr. Sturdza.

Având în vedere că după art. 1108 alin. I. cod. civil, subrogațiunea se face de drept în folosul aceluia care fiind el însuși creditor, plătește altui creditor ce are preferință.

Considerând că, în specie, curtea de apel constată în fapt că de și Bruner a plătit epitropiei cășturile datorite de Sturdza, însă această plată Bruner nu a căcuto cu banii săi, ci cu banii lui Sturdza, banii ce alesta împrumutase prin actul autentificat de Tribunalul Covurlui la No. 613/91, și care deveniseră ai lui Sturdza, din momentul ce el se constituise debitorul lor, ast-fel că nici o asemănare nu se poate face între cazul prevăzut de legiuitor prin art. 1108 alin. 1 și specia de față;

Că așa fiind Curtea, nu a comis nici un exces de putere și nici nu a denaturat vre un act.

Că prin urmare motivul invocat este neintemeiat.

Asupra motivului al II-lea

«Violarea art. 1730 § 1 din cod. civil, esces de putere în tot cazul și violarea art. 1686, 1689 și art. 1730 § 3 din cod. civil.

a) Legea asigură proprietarului un privilegiu numai în cea ce concerne executarea contractului de locațiune nici cum însă și pentru daunele aduse proprietarului din desfacerea angajamentului, a estinde aplicațiunea art. 1730 § 1 din cod. civ. peste această limită însemnează nu a interpreta legea ci a o crea.

«On. Epitropie prin contestațiunea sa pretinde să fie trecută în tabloă cu privilegiu, o creanță a sa în sumă de 24,000 lei și care creanță reprezintă deficitul rezultând din arendarea moșiei sale Rosiesci din Jude-

țul Fălciu, în comptul arendașului său colonel Gr. Sturdza.—Acest mod de vedere eronat l'impărtășește «Onor. Curte de apel prin interpretare greșită și violare a art. 1730, §. I Cod. Civil».

b) «In tot cazul când neam pune în ipotesă că a-precieriarea noastră ar fi eronată încă erea inadimisibilă cererea Epitropiei, față de mine terță persoană, intru cât dânsa avea de la debitorul său Sturdza un gaj special și superior de 33000 lei, depuși în bonuri la Casa de Consemnațiuni, anume efectați prin contractul de locațiune pentru despăgubirea sa de atari daune, deci Onor: Epitropiea avea înainte de ori-ce mijloc legal al indestulării sale, pentru a face ca justiția să-i atribue acest gaj cu preferență drept plată de despăgubire eară nu să prejudicieze nouă acestor l'alti creditori ai lui Sturza recunoscându-i un privilegiu anormal».

«Or. Curte de apel din Galați înlăturând justele noastre mijloace de combateri și recunoscând Epitropiei un doind privilegiu, săvârșește un esces de putere și violează Art. 1686, 1689 și 1730, § 3 din Codul Civil».

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului se constată că din cauza ne plăței arendei la termenile convenite, Epitropia usând de dreptul ce-i acordă contractul, a resiliat, cu începere de la Aprilie 1892, contractul de arendarea moșiei Roșiesci ce avea încheiat cu Colonel Gr. Sturdza pe periodul 1886—1896, cu arendă anuală de 36,000 lei, arendând în socoteala acestui arendaș moșia la o altă persoană, cu arendă anuală de 30,000 de lei, prin urmare cu diferență în mai puțin de 6000 lei pe an, care calculată pe patru ani, cât mai rămănează lui Sturdza de la resilierea contractului până la expirarea termenului de arendare, dă suma de 24,000 lei.

Că cu această sumă Curtea constată că vechiul arendaș a rămas dator către Epitropie, conform. art. 7, 9 și 10 din condițiunile de arendare și că această creanță de 24,000 lei este privilegiată conform art. 1730 No. 1 al penultim Cod. Civ.

Având în vedere că art. 1730 No. 1 Cod. Civil prevede că atunci când contractul este autentic sau are uă dată certă proprietarul are privilegiu pentru toată chiria sau arenda pe anul curent, precum și pe tot timpul ce rămăne a curge până la expirarea contractului.

Considerând că, în specie, Curtea de apel constată în fapt că contractul de arendare intervenit între Epitropie și Sturdza, avea dată certă fiind prezentat Casieriei generale de Iași unde a fost vizat și înregistrat la No. 6342 din 4 Aprilie 1886

Că așa fiind, Epitropia având contract cu dată certă, avea un privilegiu pentru arendă pe tot timpul până la expirarea contractului.

Că din momentul ce moșia se rearendase în comptul lui Sturdza cu un preț anual mai mic și Sturdza era respunzător de acest deficit de arendă, apoi creanța Epitropiei pentru acest deficit este tot privilegiată intru cât acest deficit represintă o parte din arendă, calculată până la expirarea termenului de arendare, ce privea pe Sturdza, că prin urmare din acest punct de vedere motivul este neintemeiat.

Având în vedere partea doua din motivul de casare invocat și relativ la garanția ce Epitropia avea de la Sturdza și din care s'ar fi putut despăgubi fără a mai avea trebuință să se despăgubească ca creditoare privilegiată din banii eșiți din vânzarea averei lui Sturdza;

Considerând că un creditor este în drept să ia toate garanțiile ce crede necesarii pentru garantarea creanței sale și Epitropia nu putea fi silită să renunțe la privilegiul ce avea în calitate de proprietară a moșiei ținută în arendă de debitorul Sturdza.

Că așa fiind și din acest punct de vedere motivul invocat este neintemeiat.

Asupra motivului III^{10a}

«Esces de putere și violarea dispozițiilor de lege din Cod. pr. Civ. care se referise la urmărire, vânzare, și distribuirea prețului averii mobilă a debitorilor».

«Eu obțin de la Tribunalul Fălciu un sequestru asupra recoltei debitorului meu Gr. Sturdza de pe moșia ce o ținea în arendă de la Epitropie și care sequestru s'a aplicat prin Portărei, la 24 Iunie 1891, vine și Epitropia la 11 Iulie 1891, de aplică sequestru prin un agent special, funcționar al ei, D. Coraș, Ea găsește mijlocul abil a face prin portărei să mi se zădărnicească termenul de vânzarea produselor ce Trib. mi acordase pentru 20 Iulie, și ast-fel Onor : Epitropia isbutește că, sub forma legii de urmărire, să vinză prin agentul său, acea recoltă, însușinduși prețul de 14,654, lei prinși din vânzare, fără nici o opunere din partea d-lui Sturdza».

«Am arătat instanței de fond călcările de legi comise în procedarea acestei esecutări cum și nulitatea tuturor actelor de urmărire; ast-fel în contra art. 17 din legea de urmărire, sequestrul și vânzarea s'a făcut prin un agent care nu avea un caracter legal, în contra art 426 pr. civ. s'a aplicat un sequestru peste un altul fără a se menționa anume în un proces verbal și care să se depună Tribunalului; în contra art. 431 pr. civ. și a art : sub seq., se efectuează vânzarea fără a se obține un termen de la Tribunal, fără a se face un tablou fiind mai mulți creditorii cu interese opuse, privându-ne de dreptul de contestațiune în privința acestei sume, cu alte cuvinte, Onor. Epitropie din un simplu justițiabile și a făcut singură sieși dreptate».

«Toate aceste arbitrarități și acte nule au fost consacrate ca valide și bine făcute prin hotărârea ce atacăm cu acest recurs pe considerantul «că creditorii nu se pot plânge de modul cum Epitropia a încasat acești 14,554 lei.—Căci plătinduse datorii pentru cășturi ce erau privilegiate trebuind să fie plătite înaintea lor»;

«Enunțarea acestor considerante justifică legitimitatea motivului nostru de cassare».

Considerând că din momentul ce este constant în fapt că Epitropia erea o creditoare ce trebuia plătită cu preferință asupra celor l'alți creditorii, rămâne fără interes cesiunea de a se ști dacă Epitropia mai putea pune un alt sequestru peste cel pus de recurent, și dacă urmărirea a fost bine făcută de către un funcționar al Epitropiei.

Că așa fiind acest motiv cată a se respinge ca fără interes.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul

Audiența de la 22 Iunie 1894

Președinția d-lui Ch. Ferechide, Consilier

Costache Tănăsescu cu Eforia spitalelor civile din București

Arendarea moșiilor Eforiei spitalelor civile din București.—Nedepunerea garanției definitive de către arendaș.—Rearendarea în comptul său.—Dacă după publicarea în *Monitorul Oficial* a rearendării, vechiul arendaș este degagiat de ori-ce răspundere către Eforia.

(Art. 12 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor Eforiei spitalelor civile din București, și art. 21 din regulamentul de licitații.)

Facultatea ce și-a rezervat Eforia spitalelor civile din București prin art. 21 din regulamentul de licitații și art. 12 din condițiunile generale pen-

tru arendarea moșiilor sale, de a menține ca arendaș pe adjudecatar său de a face o nouă licitațiune în comptul său, în cas când el nu s'ar conforma îndatoririi de a complecta garanția definitivă în termen, este mărginită până în momentul când Eforia determinându-se a publica rearendarea imobilului pe comptul adjudecatarului, apare în «*Monitorul oficial*» acea publicațiune; de la această epocă, contractul intervenit între părți este de drept resiliat și garanția depusă rămâne în folosul Eforiei, fără observarea vre-unei alte formalități judecătorești.

De isiuena 233|94.—Casată sentința tribunalului Prahova, secția I, cu No. 388|93 dată în procesul dintre Costache Tănăsescu cu Eforia Spitalelor civile din București.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-nul consilier R. N. Opreanu.

S'a ascultat: D-nul Dimcea, avocatul recurentului, în desvoltarea motivelor de casare, și C. Broșteanu, avocatul intimatei Eforii a spitalelor civile din București, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare :

„Greșită interpretare și rea aplicare a art. 12 din condițiunile de arendare a moșiilor Eforiei precum și art. 21 din regulamentul de licitații.“

Având în vedere sentința atacată cu recurs din care rezultă că, Eforia spitalelor civile din București, intimată în recurs, punând în arendare cu licitațiune publică mai multe moșii ale sale pe un period de 5 ani, recurentul C. Tănăsescu s'a prezentat la licitațiune în ziua de 30 Noembrie 1890 și depunând garanția provisorie și concurând s'a adjudecat asupra sa moșia Fântânelele a Schitului Găiseni;

Că ne-depunând în termen cautiunea definitivă moșia s'a scos din nou în arendare în comptul său, și la licitațiunea de la 27 Februarie 1893 s'a adjudecat cu un preț mai mare asupra unui N. Georgescu.

Că Eforia neconfirmând arendarea asupra lui Georgescu, a urmărit pentru plata căștiurilor tot pe C. Tănăsescu.

Că acesta făcând contestație contra urmăririi ce i se făcea pentru suma de 635 lei, căștiurile arende pe trimestrele de Aprilie și de Iulie 1893, casierul general de Prahova, prin procesul-verbal No. 16307/93 i a respins contestațiunea;

Că făcând apel în contra acestei încheeri a casierului, tribunalul prin sentința supusă recursului i-a respins apelul ca neintemeiat;

Având în vedere art. 21 din regulamentul de licitațiune și art. 12 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor Eforiei Spit. civile;

Considerând că, facultatea ce și a rezervat Eforia prin citatele articole, de a menține ca arendaș pe adjudecatar său de a face o nouă licitațiune în comptul său, în cas când el nu s'ar conforma îndatoririi de a complecta garanția definitivă în termen, este mărginită până în momentul când Eforia se determină a publica rearendarea imobilului pe comptul adjudecatarului; că de la epoca aparițiunei în *Monitorul oficial* a publicării licitațiunei de rearendare, contractul intervenit între părți este de drept resiliat și garanția depusă rămâne în folosul Eforiei, fără observarea vre-unei alte formalități judecătorești.

Că în specie, Eforia prin faptul că a publicat prin *Monitorul Oficial* rearendarea zisei moșii în comptul

recurentului, rearendare care s'a și efectuat asupra unei alte persoane cu un preț mai mare, a convenit în mod implicit singură la resilierea contractului de a-rendare și prin urmare la liberarea recurentului de angajamentul ce 'și luase prin actul de adjudecare.

Considerând că, faptele de conivență ce Eforia pretinde că s'a petrecut între recurent și adjudecatarul asupra căruia rămăsese moșia când s'a rearendat pe comptul recurentului, nu au fost invocate înaintea instanței de fond și nu se pot învoca pentru prima oară înaintea Curței de Casație.

Ca ast-fel fiind, Tribunalul, numai prin violarea sus citatelor articole din contract, care este legea părților, a respins contestațiunea recurentului, și prin-urmare mijlocul invocat este intemeiat.

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta celelalte motive, Curtea în numele legii, Casază...

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 4 Mai 1894

Președenția d-lui **N. Mandrea**, Membru

Recursul făcut de D-I Procuror General al Curței Apel Iași în procesul de bancrută simplă imputat falitului Herș Leib Feldman.

Faliment.—Când se găsește că falitul merită un tratament special, ce se poate ordona prin hotărârea ce omologă concordatul.—Dacă în asemenea cas falitul poate fi șters din tabloul falitilor, și dacă sentința declarativă de faliment se poate revoca chiar în privința urmăririi penale (Art. 852 codul Comercial).

Când dupe împrejurările ce încojoară falimentul și dupe condițiile concordatului se găsește că falitul merită un tratament special, hotărârea prin care se omologă concordatul poate ordona următoarele două dispozițiuni:

a) că numele debitorului falit să fie șters din tabloul falitilor, și

b) că sentința declarativă de faliment să rămână revocată chiar în privința urmăririi penale.

Când însă prin sentința ce omologă concordatul, tribunalul nu acordă acest tratament special falitului, chiar dacă creditorii au cerut prin actul de concordat acordarea unui asemenea tratament special, falitul nu poate fi achitat decât a fost urmărit pe cale penală pe motiv că acțiunea publică s'a stins.

Decisiunea No. 201/94.—Casată decizia Curței Apel Iași sect. I No. 229/94 prin care Herș Leib Feldman. se achită de delictul de bancrută simplă.

S'a ascultat D-I Procuror Ciru Economu în concluziuni.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

„Violarea art. 852 și 874. cod. comer.: Tribunalul Botoșani prin sentința No. 9/14 achită pe Herș Leib Feldman de delictul de bancrută simplă pe motivul că numitul s'a îndeplinit obligațiunile stipulate prin concordat cu toate că prin hotărârea de omologare a concordatului, Trib. comercial n'a acordat numitului falit beneficiul prevăzut de art 852 C. Com.

„Am declarat apel contra zisei sentințe precum și recurs contra deciziei Curței prin care s'a respins apelul.

„Credem că față cu dispozițiile precise a art. 852

și 874 stingerea acțiunii publice pentru bancrută simplă nu se poate pronunța de judecătorul corecțional dacă Trib. comercial n'a prevăzut aceasta în mod espres prin sentința de omologarea concordatului ast fel că deși trib. Comer. constată îndeplinirea de către falit a condițiunilor concordatului, totuși numitul nu putea fi achitat în lipsa declarării formale din sentința de omologare că hotărârea declarativă de faliment va rămânea în asemenea cas revocată și în privința urmăririi penale.

„Argumentul curței ca trib. comercial omologând concordatul ar fi admis implicit dorința creditorilor de a înceta urmărirea penală nu poate prevala în contra textului și nici să poate deduce asemenea intențiune prin interpretare în lipsa declarării categorice cerută de art. 852.; din contra se poate susține că trib. ne-pronunțându-se asupra acestui punct a refuzat acordarea beneficiului.

„Adăugând că sentința No. 1/94 prin care trib. comercial constată plata devidenților, și pentru acest motiv pronunță reabilitarea este dată și ea cu călcarea dispozițiunii art. 1852 de ore ce nici ștergerea din tabloul falitilor n'a fost prevădută în sentința de omologare.

Considerând că după prescripțiunile art. 852 Cod. Comer. când după circumstanțele falimentului și condițiile concordatului se crede că falitul merită un tratament special hotărârea prin care se omologă concordatul poate ordona următoarele 2 dispozițiuni:

a) Că numele debitorului să fie șters din tabloul falitilor și b) că sentința declarativă de faliment să rămâie revocată chiar în privința urmăririi penale.

Considerând în specie că trib. Botoșani sesizat de cererea sindicului falimentului Feldman d'a se omologa concordatul se mărginește numai la omologare pur și simplu a concordatului fără a acorda în acelaș timp vre un tratament special în modul prevăzut de art 852 C. Com.

Că de și prin concordat creditorii cer a i se acorda falimentului un tratament special și a i se suspenda urmărirea, însă întru cât tribunalul n'a prevădută aceasta și n'a ordonat prin hotărârea sa dată asupra omologării nu se poate admite prin deducere că a înțeles a-i acorda falitului beneficiile sus zisului art. 852.

Că prin urmare în asemenea condiții Herșcu Leib Feldman nu putea fi achitat conform articolului 874. Cod. Comercial.

Că dar curtea neștiind seamă de aceste regule a dat o decisiune casabilă.

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

INFORMAȚIUNI

Aflăm cu plăcere că D-nii *G. I. Ștefănescu-Góngă și G. Barca*, funcționari în grea Inaltei Curți de Casație și-au trecut cu succes al III examen de licență în drept.

* * *

De asemenea și D-I *C. M. Șipsom* funcționarin cancelaria Parchetului Inaltei Curți de Casație a trecut cu mult succes examenul al II-lea de licență în drept.

Felicitările noastre.

* * *

D-I *Barbu Piteșteanu*, numit portărel la Casație, în postul din nou creat, depunând erii jurământul, a intrat în funcțiune.